

تأثیر زمان و مکان در قوانین

« ۶ »

اصل نهم

پیش از تصویت قانون لازم است مدت و مهلتی برای اعتراض برآن از طرف افکار عمومی در نظر گرفته شود مگر در مواردی که مهلت مذکور باعث از دیداد نفرت و تحریک مخالفت گردد که در این صورت تسریع در تصویب و انجام عمل نافع تر خواهد بود.

هر گاه اوهام و عقاید خرافی ملی شدید باشد، بیم آن میروند که قانون گزار در کار خود گرفتار افراد و یا دچار تغیریت بشود، زیرا با بر ضد اوهام ملت مبارزه میکنند و بدون اینکه نیک و بدکار خود و منافع و مفاد آنرا مورد توجه و مقایسه قرارداده در صدد ازین بردن آن برمی آید و یا اینکه تسلیم بالاشوط اوهام و افکار خرافی ملت شده و آنرا مستمسک ازبرای عدم فعالیت خود قرار میدهد و در نتیجه مرض را بدون دوا میگذارد و مردم را بحال خود رها میکند.

در میان اوهام و عقاید خرافی و زبان آور ملت ممکن است آداب و رسوم نیکو و مفیدی نیز یافت شود که اوهام مضره تأثیری در آن نداشته و قانون گزار میتواند از آنها در موارد مقتضی بنفع مصالح عمومی استفاده نماید.

یعنی با احتیاط از عقاید و عادات زیان پخش از رسوم و آداب مفید ملت بهرهمند گردد، چنانیکه بنا یگفته « روسو » در نامه خود به مسیو « دالمپیر » « فرانسوای » اول در یکی از جنگ‌ها همین کار را کرد.

با این معنی که این پادشاه هنگامی که لشکر یانش از مردم تقاضای کمک و مساعدت میکردند وی با این عنوان که چنین تقاضائی مولود ضعف و پستی و باعث سر شکستگی و ضعف است، احساسات آنان را برانگیخت و بدینوسیله حس شرافت آنها را تحریک کرد و آنان نیز برای ابراز شجاعت و مردانگی از تقاضای خود منصرف شده و به مبارزه ادامه دادند.

لیکن عقاید و آداب فاسد هر گاه طوری باشد که برای جامعه زیان آور بوده و قانونگزار نتواند از آن بنفع اجتماع استفاده کند باید بدون تردید با آن مبارزه نماید و این درخت فساد را ریشه کن کند، زیرا شایسته نیست قانون گزار منافع عمومی را فدای جهل و خرافت عده‌ای قلیل نماید و یا سعادت آینده را قربانی آسایش موقتی کند.

تأثیر زمان و مکان در قوانین

این نکته را نباید از نظر دور داشت که اوهام و خرافات هر اندازه هم که شدید و زیاد باشد، ممکن است با حزم و احتیاط و ملاحظت برآن غلبه یافتد، مثلاً بعضی از قبایل هند حضور در دادگاه را برخلاف شئون خود می پنداشند و بنظر من این موضوع در موارد احتیاج و ضروری بدون ایجاد تکرانی و ضرر قابل حل میباشد.

چه اینگونه افکار مخصوص ثروتمدنان و طبقه اشراف است و در طبقات دیگر وجود ندارد و طریق حل آن برای دادگاهها این است که قضاتی از طرف محاکم مأمور شوند و پرسش ها و تحقیقات لازمه را از اشخاص فوق الذکر در محل بنمایند متنه های زیینه رفت و آمد را از آنان اخذ نمایند.

یا مثلاً باز در هندوستان طبقه اشراف حاضر برای اداء سوگند نمیشنوند در اینصورت هم الزام آنها باین امر ضرورتی ندارد و دادگاه باید گفتار آنان را بدون اداء سوگند پس از این حد بخود اعتماد داشته و پایی بند گفتار و اقوال خود باشد شایسته است که سخنان آنها بدون سوگند مورد اعتماد واقع شود همانگونه که گفتار دیگران پس از اداء سوگند اعتماد میگردد و قانون گزار میتواند در صورت کشف خلاف آنها را مجازات نماید همانگونه که دیگران را نیز در صورتیکه کشف شود برخلاف حقیقت سوگند یاد کرده اند مورد مؤاخذه و کیفر قرار میدهد چنانکه در انگلستان شهادت «کاکیر»^۱ مانند شهادت کشیشان در بعضی موارد بدون سوگند پذیرفته میشود.

برای مسلمانان و هندیان خیلی ناگوار است که ضابطین دادگستری بعنوان بازرسی و تدقیق در حرامسرای آنان داخل شوند در اینصورت آیا بهتر نیست که قانون گزار رعایت این احساسات را بنماید و برای اجرای قانون زنانی را در اینگونه موارد جهت بازرسی تعیین کند؟ تا بدینوسیله هم قانون را اجرا کرده هم افکار عمومی را رعایت کرده باشد.

زنان انگلستان از بازرسی خود در گمرک نفرت داشته و از آن گریزان میباشند احساسات آنها از این حیث رعایت شده و عموماً عمل بازرسی در باره آنها انجام نمیشود وزنان آزادانه پفرانسه مسافرت نمود و اجتناس ممنوع الورود با خود حمل میکنند و بدون معارض از بندر «دور» عبور مینمایند.^۲

حالا در اینصورت امر دایر است بین اینکه یا طبق معمول از عمل خلاف آنها چشم پوشی کنیم و یا آنکه یا بازرسی تدقیق احساسات آنان را جریحه دار سازیم و بهترین راه در اینگونه موارد همان است که زنان را برای بازرسی انتخاب نماییم که هم رعایت مقررات و مصالح عمومی شده باشد و هم اینکه با احساسات آنها خللی وارد نشود.

(۱) نام یکی از فرقه های دینی است که در امریکا نیز پیروانی دارد و از جمله دستورات منهی آنان نهی از قسم خوردن است هرچند که راست باشد.

(۲) بندری است از بنادر انگلستان که در ساحل دریای مانش رویروی کشور فرانسه واقع شده است.

بعضی از قبایل هند معتقدند «براهمه» بآنان الهام کرده هرچه را که یافته‌نده سرقت کنند و هر که را که دیدند بقتل برسانند حالا آبا در اینگونه موارد قانون گزار باید برای اعایت احساسات و اعتقاد چنین مردمی را پناید و آنرا اجازه دهد؟ هرگز! زیرا اگر مقصود براهمه از این دستور این باشد که پیروان آنها از این راه اعایه نمایند مسلماً این نظر را داشته که این اعمال باید به نتیجه برسد و در اینصورت بدیهی است که نظام اجتماع مختلف و آسایش عمومی مورد مخاطره قرار خواهد گرفت. بطوريکه همه میدانیم این جنایتکاران را پیشوائی بود ملقت به «شيخ کوه» که همه آنان از وی پیروی کورکورانه داشته و او را بدون چون و چرا اجرا میکردند در ارتکاب قتل و جنایت از یکدیگر سبقت میگرفتند تا خلوص نیت و ارادت خویش را ثابت کنند و اعمال وحشیانه آنها مردم را مضطرب و در تمام نواحی کشور نگرانی فوق العاده ای ایجاد شده بود بطوريکه پادشاهان مجاور از سقوط کشور خود بینانک بودند تا سر انعام یکی از پادشاهان «تاتار» چاره ای اندیشید و پس از اطلاع از محل آنها با قوای کافی حمله برد و آنها را تارومار کرد و همه را مقتول ساخت.

ولی مسیو «هاستنکس» برای سرکوبی آنها راه ملایمتری پیشنهاد کرده بود وی معتقد بود نخست آنها را باید محاصره و مغلوب نمود و سپس در تحت رقیت و بندگی در آورد و بدینوسیله جلو شرارت و جنایات آنها را گرفت وی معتقد بود که رقیت و بندگی و اسارت در کشورهایی که از آزادی سیاستی محروم میباشند برای اهالی آن چندان شاق و طاقت فرما نیست و بدینوسیله میتوان همه آنان را رام و تحت اطاعت در آورد و هم جلو شرارت و قسادت آنها را گرفت و بتدریج آنرا بصلاح رهبری کرد.

«منتسکیو» در فصل چهاردهم از کتاب ۱۹ روح القوانین میگوید:

«اگر قانون گزار بخواهد آداب و رسوم ملتی را تغییر بدهد نباید از طریق وضع قانون آنرا تغییر دهد» بلکه بهتر آن است که این منظور را بواسیله دیگری انجام دهد زیرا قانون اساس و شالوده خصوصی است که قانون گزار میگذارد در صورتیکه آداب و رسوم اساس و سازمان عمومی است که از طرم علوم الفاد ملت گذاشته میشود.»

قاعده ایکه منتسکیو بیان کرده از جهاتی صحیح است، لیکن سبی که برای آن ذکر کرده مسلم بنظر نمیرسد زیرا هر امری که منع قانونی نداشته باشد ولازم آید که بواسیله قانون ممنوع گردد ممکن است یکی از اموری باشد که همه افراد ملت برآن عمل نموده و آنرا جایز شمارند برای اینکه هم به جنبه درستی قاعده مذکوره بی بیریم و هم بسبب آن بهتر واقف شویم لازم است مثالی که منتسکیو در این موضوع ذکر کرده مورد بحث قرار دهیم زیرا بدون درنظر گرفتن مثال های وی خواننده نمیتواند مقصود و منظور او را درک نماید.

پطرکبیر قانونی وضع کرد دایر براینکه مردم ریش های بلند خود را مانند اروپائیان بتوانند و لباس خود را مانند آنان کوتاه نمایند پاسبانان در کوچه و خیابان

تاثیر زمان و مکان در قولاین

و در مدخل شهر مرائب پودند که کسی برخلاف این قانون رفتار نکند و در صورت مخالفت خودشان بزور اینکار را انجام میدادند و لباسهای مردم را تازانو کوتاه میکردند. منتسبکیو میگوید این عمل بطرکبیر ظالماهه بوده است و لزومی نداشته که وی برای انجام این منظور متوجه میگردد و وضع مجازات گردد بلکه ممکن بود این تغییرات را نخست درباره خود عمل کند و با ارائه سرمشق و نمونه مردم خود بخود منظور او را انجام میدادند.

ولی باید دید منظور بطرکبیر از اینکار چه بوده است؟ آیا مقصود او از این عمل ارضاء شهوت شخصی و هوسرانی تنها از این نظر بود که شخصاً از لباس قدیمی ملت خود نفرت داشته و از لباس اروپائیان خوشش میآمده است؟

و یا اینکه منظورش ترقی و تهذیب ارواح و تعالی افکار و تمدن ملت بود و بنظر او بهترین راهی بود که ملت او را مثل اروپائیان بسعادت و نیکبختی میرساند است؟ بنابراین اگر منظور او را میل شخصی و هوسرانی بدانیم البته وضع قانون مذکور ظالماهه و وی مردی ستمگر و خودخواه بوده است، لیکن چنانچه غرض او را شق دوم فرض کنم که این بحقیقت نزدیکتر و نسبت بآن مرد بزرگ شایسته تر است و خود منتسبکیو با آن معتبر میباشد در اینصورت راهی که او انتخاب کرده صحیح بوده و میتوانسته است من غیر مستقیم از این طریق با کلیه آداب و سوم زیان آوری که مانع تمدن و ترقی ملت روس بوده مبارزه کند و آنها را اصلاح نماید و ملت خود را بصورت ملل اروپائی درآورد.

بنظر او برای اینکه میان دونفر ساخت اخلاقی و تشابه فکری ایجاد شود قبل از تشابه اخلاقی و فکری تشابه در لباس و ساخت ظاهری لازم است مثل اینکه با این عمل خواسته بملت خود پکوید:

شما اروپائی شده اید بنابراین باید مانند آنها فکر کنید مثل آنها باشید با زنان و اتباع خود همانگونه رفتار کنید که آنان با زنان و اتباع خویش رفتار میکنند از خودبرستی و شربغواری های مفرط که هر اروپائی تربیت شده و مهندب از آن عاری و برعی است دست پکشید و شرم نمائید روح خود را تربیت کنید احساسات و عواطف خود را تلطیف سازید در آداب و رسوم فتنوں و تجملات و عیش و نوش مثل آنها رفتار نمائید.

من گمان نمیکنم برای تغییر اخلاق مردم روسیه، جز تغییر لباس را بدیگری برای آن امپراطور وجود داشته است چنانکه بنظر من اگر خود او تنها لباس اروپائی میپوشید مردم آزاد، پروری نمیکردند و ظاهر تمدن اروپائیان درین آنها رواج نمییافت زیرا اگر چنین چیزی ممکن بود وی متوجه میگردید که آیا متفاوت و فوایدی که از تغییر لباس در اینصورت لازم بود باین نکته توجه نماید که آیا متفاوت و فوایدی که از تغییر لباس حاصل میشود ارزش آن خشونت قانونی را دارد یا نه؟ و اگر ارزش نداشت بدون تردید مجازات بی مورد و ظالماهه بوده است، این نکته دقیق همواره باید مورد نظر

قانون گزار باشد و طریقی است که برای بی بردن بهلف و منظور نهائی قانون و توافق با اصل منفعت لازم و ضروری است هرچند که راهی دقیق و طولانی است ، لیکن هر کسی که آنرا انتخاب کند از خطأ و گمراهی مصون خواهد ماند .

کسی که در این موضوعات مهم و دقیق وارد بحث می شود باید نخست نتایج بحث و تحقیق خود را بصورت شک و تردید بیان کند و حتی الامکان از اظهار نظر قطعی اجتناب نماید و لازم است تمام اطراف و جوانب موضوع و همچنین کلیه امور و اعتباراتی را که ممکن است تحقق و صحت موضوع را مشکوک نماید ، مورد توجه قرار دهد و حقیقت امر را بطور صریح بیان کند .

بنابراین خوانندگان باید از کسانی که گفته ها و عقاید خود را با الفاظ و عبارات گوناگون بطور قاطع بیان نمی کنند و بدین وسایل می خواهند گفتار خود را بدون چون و چرا بدیگران بقولانند و اعتماد آنها را بخود جلب نمایند ، بر هیز کنند و نخستین موضوع مهمی که باید مورد توجه زمامداران و قانون گزاران قرار گیرد این نکته است که فن قانون گزاری علم حساب اجتماعی است و با تصور و خیال نمی توان در این راه قدم گذاشت .

در سال ۱۷۴۵ قانونی از مجلس انگلستان گذشت مبنی بر اینکه اهالی کوهستانی « اقیانوسیه » لباس ملی خود را ترک گویند و بلباس اروپائی درآیند . وضع این قانون علت سیاسی داشت و آن این بود که مردم شهرنشین آنجا مدت‌ها بود که لباس اروپائی پوشیده بودند و مردم کوه نشین این عمل را دلیل بریگانه پرستی و پستی آنها مینهادند و در اثر آن بین آنها اختلاف و مشاجرات شدیدی رویداده بود و منظور از وضع قانون مذکور خاتمه دادن پان مناقشات و مبارزات بوده است ، لیکن در عمل نتیجه معکوس از آن گرفته شد و پس از انتشار آن قانون پیشوای اهالی لباس ملی و وطنی خود را بر تن نمود و پیروان خویش را برای سوارزه علیه اجرای قانون مذکور دعوت کرد و آنان هم در زیر پرچم مبارزه وی چون حزب واحدی جمع شدند و علیه حکومت طفیان نموده و آتش شورش و اقلاب را روشن کردند و آن قانون بجای اینکه جلو احساسات ملی آنها را بگیرد بر شدت تعصب آنان افزوده و علاقه آنها را بلباس ملی خود زیادتر نمود و حکومت وقت هم در راه اجرای قانون پاشاری میگرد و مدت مید این جریان ادامه داشت تا بالاخره برای دولت انگلستان روشن و مسلم شد که قانون مذبور مفید نبود و سرانجام آنرا لغو نمود و دراثر لغو آن شورشیان و بیگان بحقومت اعتماد حاصل نمودند و همان مردمی که نزدیک بود اصول سلطه و قدرت دولت را واژگون سازند یکی از بهترین و مخلص ترین مدافعان حکومت انگلستان شدند .

از اصول و قواعدی که در این فصل بیان شد می توانیم نتیجه بگیریم که : هر وقت قانون گزار بخواهد تغییرات بنهایی در میان ملت ایجاد کند ، لازم است که از عجله و شتاب اجتناب نموده و باقدم های آهسته پیش رود و دقت کنند که نتیجه عمل وی موجب خشم و طفیان مردم و باعث تحریک احساسات عمومی نگردد و تاحد امکان کوشش نماید ، مخالفین نویمید و مأیوس پیدا کنند و تمام مردم و دسته جات مختلف را

تأمیر زمان و مکان در قوانین

سورد ملاحظت و پنهان قانونی قرار دهد و بعاید همه آنان احترام بگذارد، مقصود خود را با رضایت عمومی تأمین سازد و منافع اجتماعی را نصب العین خود قرار دهد وزیان زیان دیدگان را بحد کمال جبران نماید.

قانون گزار باید خودرا با زمان متعدد مازد و با آن قدم بقدم بیش رو دو تغییرات موردنظر را با توجه بمقتضیات آن انجام دهد زیرا زمان بزرگترین مساعد برای هر گونه تغییر و تحولی است.

قانون گزار باید مانند یک دانشمند شیمی که عناصر و مواد مختلف و متنباد را بهم جمع نموده و میان آنها تناسب و توافق ایجاد می‌نماید، جمیع مشکلات را از میان بردارد و منافع مختلف را یکدیگر تلفیق دهد.

وقتی قدرت و سلطه در دست کسی قرار گرفت باید یکباره همه آنرا بکار بندد و پرده را یک مرتبه بالا زند، بلکه شایسته است آن قوی را بتدربیج مورد استفاده و استعمال قرار دهد، زیرا این بصلاح ونجات نزدیکتر خواهد بود و وقتی کسی دید قدرتی بوجود آمده که مبارزه با آن جز چریخه دار کردن احساسات عمومی نتیجه‌ای ندارد، سعی خواهد کرد که با قدرت هم آهنگ گردد و نفع خود را در این خواهد دید که پان قدرت منضم شود.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

پرتوال جامع علوم انسانی

